

Cadireta i Roca Foradada. Foto: Joan-Anton Viudez

mira com superb un gran isard amb enormes banyes, tot seguit gira i marxa saltant pedres i matolls a l'altra banda de l'aresta. Ha estat una visió agraïda i ens ha donat temps d'agafar-lo majestuós en una foto.

Arribant a la Santa Cova, el corriol passa just per sota de l'edifici exterior. L'horari d'obertura ha acabat a dos quarts de cinc, llàstima!

Ens hagués agradat visitar la cova de la Verge de Montserrat.

Fem unes fotos i ara ja pel camí del Viacrucis que puja al monestir recorrem totes les estacions del viacrucis representades per grans estàtues de pedra o pintades en grans murals a les parets de la pedra mateixa. Anem cansats, amb ganes d'arribar i des de fa una estona sense gota d'aigua i la que surt de les fonts no es pot beure, és dolentíssima i està molt calenta. Fem servir l'aigua per treure'ns la suor. Són les 20,00 h, hem arribat sans i estalvis que és el més important. En Krishna ha acusat una mica més el pas lent, el seu ritme de caminar és molt més ràpid i en trencar el seu pas tantes hores, s'ha carregat molt físicament.

Gràcies per la teva inestimable companyia i paciència, company!

Naturalment també trobem tancats tots els bars i botigues excepte el bar de l'hotel al costat del monestir, que també és caríssim, òbviament.

Ha estat especialment maca l'anècdota de pujar a la plaça del Monestir. Se sentia un cant cada vegada més fort conforme pujàvem a la plaça. Allí hi havia un cor de nens que asseguts en una escalinata de la mateixa plaça, cantaven en to alegre i molt bonic, semblava que ens donessin la benvinguda. Les últimes llums del dia a la plaça i la poca gent, creava un ambient de recolliment i pau. Va ser molt emocionant i un gran regal després d'un dia molt llarg en aquests llocs místics.

Durant el sopar al bar de l'hotel comentem la jornada i fem plans per a la següent, en la que vindran l'Anna, la Marta, l'Antònia, el Marc, en Xavier i en Jaki, el gosset de l'Anna.

Pensem on dormir i fem una trucada als companys que vindran per concretar on trobar-nos i encarregar-los que ens portin aigua.

Ens dirigim cap a la zona de l'aparcament tot estudiant els racons per trobar un lloc on fer bivac, ja que a la plaça del Monestir i llocs propers és prohibit. Arribem al camí dels Degotalls que passa just per sobre de l'aparcament i trobem que és un lloc ideal per passar la nit, il·luminat molt tènue per les llums del pàrquing que s'escolen entre els arbres.

El paisatge nocturn és molt vistós i aeri des d'aquí, amb les llums de part del poble de Monistrol a sota i poblets en la llunyania. Carreteres, urbanitzacions i autopistes dibuixen rius de llum, i els grans reflexes en les tenebres provinents de Barcelona, Terrassa i Sabadell fan que al cel només es pugui veure les estrelles més brillants. Veig el cinturó d'Orió inconfusible.

Ens untem amb un ungüent antimosquits per si de cas, i a dormir....ZZZZZZZZ.....ZZZZZZZZ.....ZZZZZZZZ.....

Segon dia:

A les primeres llums del dia sortim dels sacs i contemplem un paisatge enorme, amb uns colors de tons pastel rosats i grisos blavosos, les valls cobertes amb uns llençols de boirines tènues de les que sorgeixen els llocs de moltes serres sobreposades fins arribar al Montseny, la Mola o la serralada Litoral. A sota nostre part del poble de Monistrol i el seu riu que ara fa l'efecte de ser de plata. Al cap, surt el sol i fa que tot l'escenari evolucioni com si fos viu, canviant els colors i les perspectives, tot en un ball de llums i contrastos. Els llençols de boirines que cobrien les valls es van fent transparents i els verds de camps, prats i boscos apareixen com per art de màgia. Em trobo encisat, i en treure fotos de tot plegat, sento que estic robant el despertar d'aquest dia.

Ens dirigim a fer un cafè al bar de l'hotel mentre esperem els nostres companys. Montserrat és buit, els carrers, carrerons, escalinates, la plaça tot per nosaltres. Tinc una sensació especial d'exclusivitat.

Han arribat els companys i ja hi som tots, repartim l'aigua i comencem la caminada pujant les escales pel camí que va a Sant Jeroni, el GR172/4. Després de conquerir bastants esglaons, s'agafa un trencant a la dreta que ens porta a la zona de les ermites de Sant Benet, que passem a prop però no veiem, i Sant